

Életem „bőröndjét” odaajándékozni

2016. június – 8. rész

Kedves Családok és Fiatalok!

Egy hónap múlva ünnepeljük Péter papszentelését a Szent István Bazilikában. Teljes gőzzel zajlanak az előkészületek.

Feladataink és előkészületeink közepette ért minket a borzasztó hír, hogy Radnai István egy szerencsétlen esés következtében olyan súlyosan megsérült, hogy kómába esett, és kórházba kellett vinni. Annyira rossz volt az állapota, hogy mindennel számolni kellett.

Nagyon megérintett, hogy amikor István valamivel jobban lett, akkor felesége, Márti ezt írta körlevelében: „Ezek nagy reménnyel töltenek el, bár tudom, hogy még sok minden lehet. Emilie nővér jut az eszembe, és kész a szívem bármit odaadni a bőröndből, amit kér Mennyei Atyám. Mater Perfectam Habebit

Curam Et Victoriam! Anyánk tökéletesen gondoskodik és győz!”

Mindnyájan nagyon hálásak vagyunk, hogy István sokkal jobban van, és már haza is mehetett a kórházból. A jó Isten, látható módon, ismét sok mindent visszatett a „bőröndbe”.

Mit jelent pontosan a bőröndről szóló történet?

Emilie nővér egy újmisisz prédikációban hallott erről: Életünk kiemelkedő eseményeinél és a lélek emelkedett hangulatában Istennek ajándékozzuk magunkat, és felajánljuk neki egész életünket, életünk egész „bőröndjét”. Végy el mindent, és rendelkez vele! Isten örömmel elfogadja ezt az ajándékot, és azt válaszolja: Köszönöm, hogy nekem ajándékozod a bőröndödet. De én ezt ma visszaadom neked. Majd adandó alkalommal eljövök, és kiviszem belőle, amire szükségem van.

Emilie nővér szereti ezt a képet, és gyakran használja hasonlatként. Amikor már nagyon rossz egészségi állapotba került, lebénult, beszédében korlátozottan, a levegőért küzdve... egy táblácskára ezt írta: „Ez még benne volt a bőröndben”, és „nem hagyom, hogy bármiért a jó Istent okolják.” Más alkalommal ezt írja: „Az igenem megmarad.”

Kedves Fiatalok! Kedves Családok! 2016. július 8-án átélhetjük, hogy egy magyar fiatal ember élete bőröndjét lelkes szívvel átadja Istennek, és ezzel kimondja a teljes Igent a hivatására, a Schönstatti Atyaként való életre.

Hogyan döntök helyesen?

Ennek az eseménynek az átéléséhez szeretném a figyelmet saját hivatásunkra terelni: Teljesen átadni saját életünk bőröndjét

Istenünknek, és megkérdezni magunktól: „Uram, mit akarsz, mit kell tennem?” Hogyan döntök helyesen?

Amikor Erika Schnürer (később Petra Schnürer nővér) diáklányként az USA-ba repült, hogy Kantenich atyával találkozzon, a szívében megszületett a vágy, hogy hosszabb ideig ott maradjon Kantenich atya titkárnőjeként. Az atya segített neki, hogy ez ne csak egy ösztönös elhatározás legyen, hanem egy átgondolt, átímádkozott és alaposan mérlegelt döntést hozzon. Íme a lépések, amiket ehhez ajánlott:

1. *A szív vágya – vonzódás valamihez – engedni, hogy a szív beszéljen.*
2. *Okos átgondolás – az érvek és ellenérvek gyakorlatias és nyugodt mérlegelése, legjobb, ha leírjuk.*
3. *Hármat aludni rá, hogy elkerüljük az idő és a lélek nyomását.*
4. *Csendben maradni – a dolgról nem túl sokat beszélni – és sokat imádkozni. Odafigyelni, mit akar Isten mondani!*
5. *Egy bizalmas személlyel még egyszer beszélni a dolgról, és aztán, ha minden fontos dolog világos, szívünkkel Isten felé fordulva bátran dönteni!!!*

A lélek csendjében végzett imádság fontos a hivatás útján. Ebben lehetnek a szentek a kísérőink és példaképeink. Nem szeretnék kiválasztani a kedvenc szentjeiket, hogy elmondják nekik kéréseiket? Tilmann atyának például szokása volt, hogy minden reggel egy személyesen összeállított Mindenszentek litániáját imádkozott.

Élni az odaadást

A fiatalos lelkesedéssel Istennek kimondott igennek az emberek felé irányuló odaadásban kell kiteljesednie.

A chilei mérnök és schönstatti Mária-testvér, Mario Hiriart, 31 éves egyetemi docensként ezt kérdezi önmagától:

„Odaadás. Ebben a vonatkozásban a mérnöki kar elsőéves hallgatóinak tartott mostani előadásaimon kell megmértenem magam. ... Megtörténik-e részemről a hallgatóimnak való teljes odaadás? Minden eszközzel törekszem-e arra, hogy megértsék azt a keveset, amit meg tudok nekik tanítani? Vajon az előadásom szeretetszolgálat-e számukra? És mindenekelőtt: Képes vagyok-e arra, hogy az előadásaimat teljesen Isten kezébe helyezzem, neki ajándékozzam, hogy ezáltal az előadásokon a Szentlélek tevékenykedjen és leszálljon a hallgatóimra? Én a magam korlátozott képességeivel nem tudok megfelelően hatni. ... Az előadásaimon köztem és a hallgatóim között a szeretet hiteles oda- és visszaáramlásának kell megvalósulnia, egyfajta kis szeretetszövetségnek. ... Panaszkodnom kell, hogy az elsőéves hallgatóim alkalmatlanok a mérnöki létre. Nem tanulnak. De átérzem-e még természetes módon, hogy összekapcsolódom a sorsukkal, mint a félév elején? Imádkozom-e még értük és támogatom-e még őket áldozatokkal ...? Sajnos nem ... Kérlek, hogy a következő alkalommal emlékeztess arra, hogy menjek az egyetemi kápolnába, hogy imádkozzak értük.”¹

Az Istennek és az embereknek való odaadás összekapcsolása a fiatal chilei küldetéséhez tartozott.

Az Istennek és az embereknek való odaadást egy egészen más korszakban élte meg a fiatal, kereszténységre tért katona,

¹ Részlet Harald M. Knes: Himmlischer Einfall című műből.

Márton, akinek jubileumi ünnepét éppen Péter pappá szentelése és újmiséje között ünnepeljük. A hazánk területéről származó szentet világszerte ismerik és tisztelik. Leginkább az az odaadó tette ismert, amikor az amiens-i városkapunál megosztotta köpenyét egy koldussal. A katonaköpenye volt az ő ágya, a védelme, a gazdagsága. Létének alapját osztotta meg. Álmában megjelent neki Krisztus a koldus képében. Ez egy nagyszerű elismerés és bátorítás volt Szent Márton számára hivatásának útján.

Az igenem megmarad

Egy igent, amit az ember fiatalos lelkesedésében mond ki, később az életben sokszor meg kell ismételnie.

Tudják ezt a közösségünkben lévő párok is, akiknek hivatása a házassághoz vezetett. A különféle életszakaszokon keresztül vezető úton a

házasság nem mindig „biztos kikötő”, hanem elég gyakran viharoknak és harcoknak van kitéve.

Amikor egy családnapos hét alkalmával a házasságban való munka témájában megemlítettem azt a hasonlatot, hogy néha „át kell ölelnünk a kaktuszt”, utána egy asszony azt mondta nekem: „Az én kaktuszom tövisei egyre hosszabbá válnak...”

Egy férfinak, aki egészen hirtelen beleszeretett a munkatársnőjébe, esténként az ágyban fájdalmasan jutott eszébe: Most itt fekszem a feleségem mellett, és egy másikra gondolok... Másnap, amikor este hazaért, és ismét észrevette magán érzéseinek ellentmondásosságát, fogta a babakocsit, elszaladt otthonról, és megbeszélte a helyzetét Kentenich atyával. Ez hirtelen nyugalommal és józansággal töltötte el...

A hivatás útjához való hűség munka. A hűséges „Igen” gyakran küzdelmek gyümölcse is. A szeretet fájhat.

Kedves Családok és Fiatalok!

Szeretettel meghívom önöket, hogy a 2016. július 8-ára való felkészülésként, amikor évről évre Kentenich atya pappá szentelésére is emlékezünk, adjuk át ismét Istennek saját életünk bőröndjét. Tegyük fel magunknak a kérdéseket, és írjuk fel egy cetlire:

- Milyen útra hív Isten jelenleg? (Az érveket és az ellenérveket írásban mérlegeljük.)
- Mit kér Isten éppen most a bőröndömből?
- Ki a kedvenc szentem?

A közeli viszontlátásig szeretettel köszöntöm Önöket:

Gertrud-Maria Erhard nővér